

Retten – dvs. i praksis retsformanden – skal i henhold til *stk. 1* påse, om stævningen opfylder kravene i § 217. Er dette ikke tilfældet, eller er stævningen i øvrigt uklar eller mangelfuld, skal retsformanden henvende sig til sagsøgeren for at få udbedret manglerne. Det fremgår af formuleringen, at stævningen kan være uegnet, selv om den i formen er i overensstemmelse med § 218. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis påstanden efter sit indhold ikke kan danne grundlag for en retsafgørelse. I forbindelse med henvendelsen til sagsøgeren skal retsformanden vejlede denne i overensstemmelse med § 177. Der kan gives sagsøgeren en kortere frist til at udbedre de mangler, som stævningen lider af.

Kan manglerne ikke udbedres, eller undlader sagsøgeren at gøre det inden for den fastsatte frist, fremgår det af *stk. 2*, at sagen afvises. Det følger heraf, at retsformanden kan undlade at rette henvendelse til sagsøgeren, hvis det på forhånd er klart, at manglerne ved stævningen ikke kan udbedres.

Retsformandens gennemgang af stævningen og eventuelle henvendelse til sagsøgeren bør altid ske umiddelbart, efter at sagen er modtaget.

Forkyndelse af stævningen

Til § 219

Forberedelsen skal i henhold til bestemmelsen indledes med, at stævningen forkyndes for sagsøgte sammen med en vejledning om, hvad sagsøgte inden for en angiven frist skal foretage sig for at varetage sine interesser i sagen.

Den gældende bestemmelse om forkyndelse af stævninger findes i retsplejelovens kapitel 3, § 5, stk. 4, som foreskriver, at stævningen skal forkyndes for både sagsøger og sagsøgte. I praksis forkyndes stævningen dog kun for sagsøgte. Da det næppe kan anses som nødvendigt at forkynde stævningen også for sagsøger, foreslås det at ændre loven, så den er i overensstemmelse hermed. Som nævnt foreslås det endvidere at udbygge bestemmelsen med et krav om, at der i forbindelse med forkyndelse af stævningen skal udleveres en vejledning om, hvad sagsøgte inden for en fastsat frist skal gøre for at varetage sine interesser. En lignende bestemmelse findes i den danske retsplejelovs § 350, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit IX, kap. 2.2.10. for nærmere oplysninger om, hvorledes den nævnte vejledning af sagsøgte foreslås at kunne finde sted ved en standardvejledning, som udleveres i forbindelse med forkyndelsen af stævningen. Retsformanden bør være opmærksom på, om det i stedet for

at forkynde stævningen med en standardvejledning til sagsøgte vil være mere hensigtsmæssigt straks at indkalde parterne til et forberedende retsmøde i sagen.

Svarskrift

Til § 220

Bestemmelsen fastlægger formkravene til et svarskrift fra sagsøgte. Den gældende retsplejelov indeholder ikke regler herom, men en lignende bestemmelse fremgår af den danske retsplejelovs § 351, stk. 2.

Svarskriftet skal efter *stk. 1* indeholde sagsøgtets navn og adresse – herunder en adresse, hvor meddelelser kan sendes til og forkyndes for sagsøgte. Endvidere foreslås det, at sagsøgtets eventuelle telefonnummer og telefaxnummer skal anføres. Formålet med dette er at lette rettens kontakt til parterne. Svarskriftet skal endvidere indeholde sagsøgtets påstand – herunder eventuelle modkrav – og en beskrivelse af baggrunden for sagsøgtets påstand. Desuden skal det angives, hvilke dokumenter og andre beviser som sagsøgte vil påberåbe sig. Dokumenter skal, jf. *stk. 2*, vedlægges, hvis sagsøgte er i besiddelse af dem.

Der fastlægges ingen retsvirkninger af, at svarskriftet ikke overholder formkravene. Bestemmelsen har således primært til formål at vejlede den sagsøgte.

Hvis sagsøgtets svarskrift er meget mangelfuldt, bør det følges op af et forberedende møde i sagen, jf. her ved § 216, stk. 2. Undlader sagsøgte herefter at møde op og uddybe sine synspunkter, kan sagen afsluttes ved udeblivelsesdom, jf. § 221.

Udeblivelsesdom

Til § 221

Bestemmelsen, som svarer til praksis efter det gældende kapitel 3, § 11, stk. 1, indeholder reglerne for sagens afgørelse i de tilfælde, hvor sagsøgte ikke reagerer inden for den frist, som er meddelt i forbindelse med forkyndelse af stævningen.

I henhold til bestemmelsen afsiges der i sådanne tilfælde udeblivelsesdom i overensstemmelse med sagsøgerens påstand, i det omfang denne findes begrundet ved det i stævningen anførte. Sagsøgerens fremstilling af sagens fakta lægges således til grund uden bevisførelse. Sådant dom afsiges uden domsmænds medvirken, hvis det sker under sagens forberedelse. Det svarer til den gældende ordning. Om baggrunden for bestemmelsen henvises i øvrigt til betænkningens afsnit IX, kap. 2.2.11.